

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

II. An peccatum primi hominis in eius posterus traducatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

mani non potuit esse circa bonum aliquod sensibile; unde sequitur, quod fuerit circa bonum aliquod spiritale, quod appetijt supra mensuram sibi ex diuina regula præstitutam; & hoc superbiæ proprium est.

Quæres, in quo positum fuerit peccatum illud superbiæ primorum parentum? Resp. in eo positum fuisse, quod vterque illorum inordinate diuinam similitudinem appetijt, idque duobus modis (vt docet S. Thom. sup. art. 2.) 1. quantum ad scientiam boni & mali, vt scilicet per virtutem propriæ naturæ determinaret sibi, quid esset bonum, & quid esset malum ad agendum; vel etiam, vt per se ipsum præcognosceret, quid sibi boni, vel mali esset euenturum: 2. quantum ad potestatem operandi, vt scilicet virtute propriæ naturæ operaretur ad beatitudinem consequendam; unde S. Aug. lib. ii. de Gen. ad litt. cap. 30. dicit, quod *menti mulieris inerat amor propriæ potestatis, & quadam de se superba præsumptio*; & in Enchir. de peccato primi hominis cap. 45. loquens dicit, quod *per superbiam homo in sua potius esse quam in Dei potestate dilexit.*

SECTIO II.

An peccatum primi hominis in eius posteros traducatur.

Certum est, Adamum per suam præuaricationem non tantum sibi nocuisse, sed etiam posteris suis (vt expressè definitum habetur in Conc. Trid. sess. 5. can. 2.) ipsosque; proinde simul cum illo per primum eius peccatum amisisse originalem iustitiam eiusque; dotes omnes, mortemque, ac ærumnas varias corporis, & animæ incurrisse. Sed ex omnibus malis, quæ primi hominis præuaricatio secum inuexit, nullum grauius, & acerbius maculâ illâ, & fœditate originali, quam in ipso conceptu contrahunt omnes, qui de vitata illius propagine oriuntur; de qua nunc quaritur, an veram & propriam peccati rationem habeat; seu an posteri Adami propriè dictum

K 5

pecca-

peccatum ab ipso contrahunt. Pro cuius resolutione
Dicendum est, peccatum primi hominis in eius poste-
ros traduci, illosque in primo conceptionis momento,
quo anima corpori organizato infunditur, contrahere ab
ipso peccatum originale.

Huc veritati, quæ de fide est, opponitur error Pelagia-
norum, qui, ut refert S. Aug. lib. 3. de peccat. meritis ac
remissione cap. 6. & lib. de hæresibus hæresi 88. asse-
rebant, pueros nullum ex primo parente peccatum contra-
here, mortem, & alios eiusmodi defectus fuisse ipsis in
prima creatione naturales, hominesque tales post Ada-
mi peccatum nasci, quales ante ipsius peccatum nati fu-
issent, adeoque peccatum illud Adami humano generi
obfuisse non propagatione, sed exemplo, quatenus imi-
tati sunt eum omnes, qui postea peccaverunt. Huic Pe-
lagianorum errori postea subscripserunt Albigenes, Ana-
baptista, & alij, qui videri possunt apud Belarm. tom. 4.
lib. 4. cap. 2.

Refellitur hic error, & opposita veritas probatur. ex
scriptura. Ps. 50. *Ecce enim in iniquitatibus conceptus sum: &
in peccatis concepit me mater mea;* quæ verba de peccato ori-
ginali explicat S. Aug. in narratione in ipsum Ps. Rom. 5.
*Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, &c.
in quo omnes peccaverunt.*

Probat 2. autoritate Conc. Araus. secundi can. 2. &
Conc. Trid. sess. 5. can. 2. in quibus definitum est per pri-
mi hominis inobedientiam non tantum mortem, & pœ-
nas corporis, sed etiam peccatum (quod est mors animæ)
in omne genus humanum transiisse.

Probat 3. ex S. Cypr. lib. 3. epist. 8. ad Fidum: *Infans,*
inquit, *recens natus nil peccavit, nisi quod secundum Adami
carnaliter natus contagium mortis antiquæ primâ natiuitate con-*
traxit: & S. Amb. lib. de apologia Dauid cap. 11. Antequam nascamur,
inquit, *maculamur contagio; antequam usu-*
ram lucis, originis ipsius excipimus iniuriam, in iniquitate con-
sipimur.

Probat 4. denique ex eo, quod baptismus ex Christi
institui-

Institutione & praecepto necessarius est, non solum adultis, sed etiam infantibus, ut e potestate demonis eripiantur, & remissionem peccati percipiant, ut patet ex orationibus, quas baptisimi sacramento Ecclesia prae mittit: at baptisimus non confertur infantibus in remissionem peccatorum actualium, quae committere non potuerunt, & ob quae in potestate demonis esse dici non possunt: ergo baptisimus datur illis in remissionem peccati alicuius, quod à primo parente contraxerunt.

Est autem hic obseruandum 1. peccatum illud originis traduci in posteros ex Adami persona; unde dicit Apost. 1. Cor. 15. quod in Adam omnes moriuntur; & in Conc. Trid. supra, dicitur, Adamum non sibi soli, sed etiam posteris sanctitatem perdidisse; ex quo sequitur, quod, si Euam peccante Adamus non peccasset, eius posterum nullum in origine peccatum contraxissent.

Obseruandum 2. non solum aliquos Adami posteros, sed omnes omnino, qui ab eo via ordinata propagantur, peccatum originale contrahere, ut manifestè constat ex antè dictis: quod quamuis verum sit, Doctores tamen ab hac generali regula sanctissimam Virginem Dei genitricem Mariam excipiunt, de qua propter honorem Domini (ut loquitur S. Aug. lib. de natura & gratia cap 36.) nullam prorsus, cum de peccatis agitur, oportet habere questionem: & quamuis super hac re nihil adhuc ab Ecclesia definitum fuerit, inò Sixtus V. in extranaganti (graue nimis) de reliquijs, & veneratione sanctorum, prohibuerit, ne quis affirmantem aut negantem partem hareticam esse censet; ea tamen sententia, quae asserit, SS. illam virginem ab omni originalis peccati labe fuisse prorsus immunem, adeò vnanimi Doctorum catholicorum zelo propugnatur, ut Paulus V. Pontifex maximus decreto suo prohibuerit, ne quis in concionibus, lectionibus, aut quibuscumque actibus publicis contrarium auderet asserere: quam prohibitionem Greg. XV. eius successor ad priuata etiam colloquia extendit: & inter decreta nobilissima scholae Sorbonicae illud obseruari dignum, quo immaculatam

antissima Deipara Conceptionem impugnari à suis prohibuit; imò potius ab illis quacunque datà occasione propugnari & stabiliri voluit, & ad illius decreti observationem eos iureiurando peculiari obstrinxit; in quo & suam in tuenda Virginis immaculatæ dignitate pietatem ostendit, & omnibus alijs facem prætulit ad id præstandum.

SECTIO III.

Quid sit propriè peccatum originale.

Obscura, & difficilis est hæc quæstio, siquidem, vt rectè dixit S. Aug. lib. . . de moribus Ecclesiæ c. 22. *Nihil est peccato originali ad predicandum notius, nihil ad intelligendum secretius*: & certè antiquorum Patrum vestigijs inherere melius fuisset, qui (vt refert S. Doctor lib. 3. de peccat. meritis & remissione cap. 6.) simpliciter credebant, Adami posteros peccatum verè incurrere, & esse naturæ filios iræ (vt loquitur Apost.) nec ulterius, quid esset illud peccatum origin. inquirebant. Verùm cum huius temporis hæretici super hac re varia dogmata praua, & erronea protulerint, multùm interest in hac quæstione saltem agnoscere, quid à veritate catholica sit alienum, ac proinde quid repudiandum; vt postea, quid tuto teneri possit, facilius innotescat.

Dux sunt igitur præcipuæ hæreticorum huius temporis super hac quæstione sententiæ, quæ breuiter hic à nobis refutandæ sunt. Prima est Matthiæ Illyrici, qui in varijs libellis à se editis asseruit, vel potius somniauit, originale peccatum esse substantiam quamdam à dæmone factam, quæ sit ipsius dæmonis viua & essentialis imago, quæ per peccatum primi hominis rationali animæ cuiusque posterorum eius ita impressa sit, vt illam totam substantialiter corruerit, & in imaginem diaboli transformauerit.

Refellitur hic error in primis ex eo, quòd peccatum